

PONÈNCIA POLÍTICA

Reagrupament Independentista

1a. Assemblea nacional

Barcelona, 3 d'octubre de 2009

ÍNDEX

1. LA NACIÓ CATALANA: CONTEXT POLÍTIC I SOCIOECONÒMIC ACTUAL	4
1.1. Del dret al deure de la independència.....	4
1.1.a. El dret a la independència dels Països Catalans.....	4
1.1.b. Els canvis mundials.....	4
1.1.c. Els Països Catalans dins de l'Estat espanyol i de l'Estat francès.....	4
1.1.d. L'espoli fiscal.....	4
1.1.e. La minorització lingüística i identitària	5
1.2. La necessitat de respondre a les grans transformacions de la societat catalana	5
1.2.a. La Integració europea	5
1.2.b. La globalització	5
1.2.c. La immigració.....	6
1.2.d. L'impacte dels mitjans de comunicació audiovisuals	6
1.3. Asfíxia econòmica i crisi econòmica catalana.....	6
1.3.a. La reducció a comunitat autònoma de règim comú	6
1.3.b. L'espoli fiscal i la triple crisi econòmica	6
1.3.c. La descapitalització i la baixa competitivitat.....	7
1.3.d. La concentració oligopolística causada per les privatitzacions	7
1.3.e. L'exclusió de les empreses catalanes dels sectors estratègics.....	7
1.3.f. Els funcionaris de l'Estat i el poder econòmic.....	7
1.3.g. Els grans grups de comunicació espanyols.....	8
1.4. Assimilació de la identitat i la cultura	8
1.4.a. El reconeixement de la llengua catalana en el marc de l'Estat espanyol	8
1.4.b. La llengua catalana i la immigració	8
1.4.c. Les ràdios i televisions públiques dels Països Catalans	8
1.4.d. El control polític dels mitjans de comunicació públics.....	9
1.4.e. Els estats generen identitat	9
1.5. La via morta de l'autonomia	9
1.5.a. Balanç de trenta anys d'autonomia	9
1.5.b. La retallada de l'Estatut del Parlament de Catalunya	9
1.5.c. Autonomia: pacte o concessió.....	10
1.5.d. El fracàs del catalanisme autonomista	10
1.5.e. Independència, gradualisme o federalisme	10
1.6. Condicions externes i internes favorables a la independència	10
1.6.a. Els antecedents del procés cap a la independència	10
1.6.b. Un procés pacífic	11
1.6.c. Un procés sense perturbacions econòmiques.....	11
1.6.d. La independència com a projecte basat en l'interès comú	11
1.6.e. Viabilitat econòmica de l'Estat català	11
2. LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA DE LA POLÍTICA CATALANA	12
2.1. Els partits catalans i el catalanisme com a regeneracionisme de l'Estat espanyol	12

2.2. El sistema electoral català i espanyol	12
2.3. Mesures per dur a terme la regeneració democràtica	12
3. L'ESTRATÈGIA DE LA PROCLAMACIÓ UNILATERAL D'INDEPENDÈNCIA.....	13
3.1. El “dret a decidir” a països de tradició democràtica	13
3.2. La proclamació unilateral d'independència pel Parlament de Catalunya.....	13
4. LA CANDIDATURA PER A LES ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA DE 2010 QUE IMPULSA REAGRUPAMENT.....	13
4.1. El moviment i la candidatura transversal per la declaració unilateral d'independència	13
4.1.a. Una candidatura transversal per la declaració unilateral d'independència.....	13
4.1.b. El moviment per la independència i la regeneració democràtica	14
4.1.c. Un moviment plural, obert i transparent.....	14
4.2. Relació entre l'Associació Reagrupament Independentista i la candidatura electoral	14
4.2.a. El suport a la candidatura electoral	14
4.2.b. Eleccions catalanes 2010: Una falca per a esberlar el panorama electoral català.....	15

1. LA NACIÓ CATALANA: CONTEXT POLÍTIC I SOCIOECONÒMIC ACTUAL

1.1. Del dret al deure de la independència

1.1.a. El dret a la independència dels Països Catalans

Els Països Catalans són una nació. Els seus senyals d'identitat (llengua, cultura, història, tradicions, valors compartits...) són la base que explica la voluntat de ser una nació. En el marc europeu en el qual es troba inserida la nació catalana, els grups nacionals han tingut l'oportunitat, amb algunes excepcions, d'organitzar-se políticament com a estats.

Vicissituds històriques prou conegudes van fer impossible que s'arribés a constituir un estat català modern. Altres circumstàncies van afavorir la fragmentació interna de la nació catalana. Però, malgrat les circumstàncies històriques adverses, el poble català ha estat capaç de mantenir viva la seva identitat nacional, que, ateses les circumstàncies sociopolítiques actuals, només pot veure garantida la supervivència amb la constitució d'un Estat català independent, al qual la nació catalana té el dret d'accedir com totes les altres nacions d'Europa i del món.

1.1.b. Els canvis mundials

La independència de Catalunya és un dret, però també esdevé un deure quan les grans transformacions de la humanitat desafien la seva existència i necessita els poders d'un estat català per afrontar-les sense desaparèixer.

Totes les societats humanes estan sotmeses a grans canvis demogràfics, polítics, econòmics, socials, tecnològics i culturals que afecten aspectes essencials de totes les nacions. Aquestes, si disposen d'un Estat propi, poden adaptar-se sense perdre la seva identitat. En canvi pertànyer a l'Estat espanyol, malgrat l'autonomia, no permet la nació catalana afrontar la metamorfosi del món actual i posa en perill la nostra continuïtat com a nació. Per altra banda, a la Catalunya Nord la catalanitat és emprada sovint per les autoritats com un referent estrictament folklòric.

1.1.c. Els Països Catalans dins de l'Estat espanyol i de l'Estat francès

L'ordenament jurídicopolític espanyol considera Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears com a comunitats autònomes de règim comú. La Franja de Ponent ni tan sols està reconeguda com a unitat administrativa diferenciada dins de la comunitat autònoma de l'Aragó. Una comunitat autònoma és una entitat de descentralització administrativa sense drets històrics, ni personalitat política reconeguda: una entitat sense sobirania. L'Estat francès tampoc reconeix cap estatus diferenciat a la Catalunya Nord.

1.1.d. L'espoli fiscal

L'enorme dèficit fiscal que pateixen els Països Catalans, condiona la capacitat dels respectius governs autonòmics d'assolir un nivell d'inversió i de prestacions de serveis públics que permetin cobrir de manera satisfactòria les necessitats de la seva ciutadania i de la seva economia productiva. Aquest dèficit fiscal continuat és una greu amenaça per al desenvolupament econòmic i social de la nostra nació i suposa un permanent drenatge de recursos que té unes conseqüències molt negatives sobre el benestar dels ciutadans.

1.1.e. La minorització lingüística i identitària

L'Estat espanyol i la consideració de les llengües en la Constitució espanyola significa una excepció en comparació amb altres democràcies plurilingües amb comunitats lingüístiques històriques significatives, com el Canadà, Bèlgica, Suïssa, Finlàndia o Sud-Àfrica. La transició política espanyola va conservar bases polítiques lingüístiques del règim anterior. L'Estat no assumeix el plurilingüisme i preveu la preponderància d'una comunitat lingüística respecte a les altres comunitats lingüístiques pròpies. A més, la presència majoritària dels mitjans de comunicació espanyols al nostre territori contribueix a afeblir gradualment la nostra llengua.

Aquest fet, juntament amb l'erosió continuada de les estructures bàsiques de la nació catalana, dificulten en gran manera que puguem reproduir la identitat nacional generació rere generació. L'ús social de la llengua, especialment baix entre els joves, és el termòmetre d'aquest procés, però les implicacions són més profundes. L'Estat català és l'única eina que pot garantir la identitat catalana com a referent normalitzat d'identificació col·lectiva.

1.2. La necessitat de respondre a les grans transformacions de la societat catalana

1.2.a. La Integració europea

Formar part de la Unió Europea és un dels processos històrics més importants que estem vivint. Ha afermat el sistema democràtic, ha permès el desenvolupament econòmic i ha fomentat els intercanvis econòmics, culturals i personals amb els països més avançats. Però integrar-nos a la Unió Europea com a comunitat autònoma espanyola ens ha impedit apropar-nos al nivell dels estàndards de països europeus en qualitat democràtica, en nivell econòmic i tecnològic, en justícia social i estat del benestar, equilibri territorial i mediambiental, en educació i nivell científic, en preocupació cultural. El fet de no tenir un Estat català ens ha fet retrocedir en aspectes fonamentals com la nostra visualització com a entitat nacional diferenciada, l'ensenyament, la prosperitat econòmica o el benestar social, tal com revelen indicadors com ara el fracàs escolar, la renda per càpita o el nombre de població per sota del llindar de la pobresa.

1.2.b. La globalització

La globalització econòmica és un altre gran canvi que en general ha estat positiu per a molts països que s'han industrialitzat. L'economia catalana també ha aprofitat el procés de globalització econòmica per ampliar els seus mercats exteriors i augmentar el seu grau d'obertura al món, però simultàniament, l'Estat espanyol ha fomentat el desenvolupament d'un model de creixement econòmic especulatiu basat en la construcció i els serveis de baix valor afegit. La manca d'inversions en infraestructures per part de l'Estat i la concepció d'un model aeroportuari radial, també ha provocat una pèrdua de competitivitat de les empreses catalanes i ha impedit la localització d'empreses estrangeres al nostre territori. Aquest model de creixement, juntament amb l'espoli fiscal i el dèficit d'infraestructures, han impedit la reconversió del nostre teixit productiu, la innovació i l'especialització en noves tecnologies adequada per oferir llocs de treball de qualitat i garantir un creixement sostenible de l'economia catalana. La crisi financera mundial ha ensorrat el model especulatiu espanyol i ha provocat una crisi més greu a Catalunya a causa de l'espoli fiscal. El caràcter estructural de la crisi fa urgent deixar enrere el llast econòmic de formar part de l'Estat espanyol. Però, a part de l'aspecte econòmic, és important

remarcar que en un entorn de globalització, **s'és tant més interessant com** més coses diferents es puguin aportar (forma de pensar, riquesa cultural, idioma, tradicions, etc). Per tant, a Catalunya, en un món global, li interessa molt més ésser-hi com a "entitat" diferenciada.

1.2.c. La immigració

Catalunya sempre ha estat una terra de pas i d'assentament. Durant el segle XX, a Catalunya van arribar milers d'immigrants d'origen espanyol, principalment entre 1950 i 1975. Això explica que, a la fi del segle, tres de cada quatre catalans tinguessin entre els seus ascendents directes —pares o avis— una persona nascuda fora del país. Sense el creixement demogràfic que realment hi va haver, no hi hauria hagut el desenvolupament econòmic que hem conegut. L'arribada massiva de la nova immigració de principis del segle XXI planteja uns nous reptes que només es poden afrontar tenint la capacitat normativa i de definir polítiques d'un Estat català. Només un Estat propi permet definir el model català d'incorporació a la societat catalana de la nova immigració, per tal d'aprofitar la gran oportunitat que suposa per enfortir i garantir el nostre projecte nacional.

1.2.d. L'impacte dels mitjans de comunicació audiovisuals

Totes les cultures del món reben l'impacte dels nous mitjans de comunicació audiovisuals, que han substituït l'hegemonia de l'escriptura. Les nacions petites hi estan més exposades perquè l'elaboració dels productes audiovisuals és cara i exigeix mercats extensos que només tenen les nacions més grans. L'Estat propi compensa aquesta inferioritat en les nacions petites. Però sense el seu Estat diferenciats la nació catalana no pot afrontar les múltiples implicacions d'aquesta mancança, que van més enllà de la llengua.

1.3. Asfíxia econòmica i crisi econòmica catalana

1.3.a. La reducció a comunitat autònoma de règim comú

El nou sistema de finançament de les comunitats autònomes aprovat pel Consejo de Política Fiscal y Financiera de juliol de 2009 no resol el problema del dèficit fiscal ni de la manca de recursos crònica de la Generalitat.

L'adhesió del Govern de la Generalitat al nou sistema de finançament és la demostració més evident que Catalunya només pot existir en el marc espanyol com a comunitat autònoma de règim comú. Les nacionalitats històriques haurien de tenir veritable autonomia fiscal, com el País Basc i Navarra, amb el Concert Econòmic. L'article 45 de l'Estatut català de 1979 preveia un sistema de finançament definitiu que havia d'entrar en vigor l'any 1985 i podia donar resultats similars al concert. Un sistema que mai no es va aplicar.

1.3.b. L'espoli fiscal i la triple crisi econòmica

El dèficit fiscal del 10% del Producte Interior Brut de Catalunya —una mica menor al País Valencià i més elevat a les Illes Balears— fa que la crisi a casa nostra sigui més greu, amb més tancaments d'empreses i un creixement més ràpid de l'atur. De fet patim una triple crisi: la mundial, de caràcter bàsicament financer; l'espanyola, resultat de la fallida del model especulatiu basat en el sector immobiliari i dels serveis; i la crisi específicament catalana, que suma a les dues anteriors l'espoli

fiscal. La crisi serà més llarga a l'Estat espanyol a causa del seu endeutament des de l'entrada a l'euro i perquè no pot devaluar la pesseta com a les crisis anteriors. Quan acabi la davallada pot succeir-la un estancament crònic, amb taxes d'atur molt elevades.

1.3.c. La descapitalització i la baixa competitivitat

La crisi és encara més greu als Països Catalans, a causa del fet que hi ha sectors industrials que no han pogut renovar la seva base productiva incorporant més tecnologia i valor afegit a causa de la descapitalització provocada per l'espoli fiscal. Una part important dels nostres sectors industrials han deixat de ser competitius amb la industrialització de països amb costos laborals i fiscals més baixos. I no hem pogut impulsar amb la força necessària els nous sectors emergents a causa de la falta de capitals i de la formació i la recerca necessàries. Tampoc podem esperar les inversions d'empreses multinacionals com en la dècada de 1980 perquè hi ha molts altres països més atractius amb accés al mercat europeu.

1.3.d. La concentració oligopolística causada per les privatitzacions

L'asfíxia de l'economia catalana prové, a més, de l'exclusió de les nostres empreses dels sectors estratègics. En els trenta anys de monarquia constitucional s'ha creat una nova classe dirigent empresarial espanyola, gràcies a la privatització de les empreses públiques estatals creades per les dictadures i gràcies a les concessions públiques de nous sectors econòmics com la telefonia mòbil o els canals privats de televisió. Un grup molt reduït de grans fortunes han acabat acaparant les empreses petrolíferes, elèctriques, els grans bancs, les telecomunicacions, les grans constructores i immobiliàries, les grans superfícies comercials, etc. Un dels resultats d'aquesta concentració en oligopolis són les tarifes de serveis públics com telèfons mòbils, ADSL o electricitat que no sempre arriben a tothom (si més no amb la qualitat mínima exigida), més alts que als països del nostre entorn, la qual cosa afecta negativament la nostra competitivitat.

1.3.e. L'exclusió de les empreses catalanes dels sectors estratègics

L'exclusió de les empreses catalanes dels sectors estratègics té conseqüències greus per a la nostra economia. L'obertura als mercats europeus i globals exigeix empreses de grans dimensions, que al seu torn necessiten suport financer i, fins i tots, diplomàtic. Només les empreses amb una certa dimensió poden destinar pressupostos importants a recerca i desenvolupament de nous productes i nous sectors productius. L'exclusió dels sectors estratègics provincialitza una economia i els cercles directius perden l'amplitud d'horitzons que la globalització imposa. Només la creació d'un Estat català permetrà les empreses catalanes retornar als sectors estratègics.

1.3.f. Els funcionaris de l'Estat i el poder econòmic

Els nuclis de poder econòmic, estan estretament vinculats amb els alts funcionaris de l'Estat. Aquesta connexió ja existia quan els monopolis eren estatals i aquests cossos d'alts funcionaris es repartien la seva direcció. I ha continuat amb la privatització per obtenir una legislació favorable, concessions administratives i d'altres privilegis. La promiscuïtat entre interessos privats i funcionaris públics escandalitzaria en qualsevol país de tradició democràtica.

1.3.g. Els grans grups de comunicació espanyols

Les grans empreses espanyoles mantenen estretes relacions amb els grans grups de comunicació que tenen cadenes de televisió i ràdio, diaris, editorials, editores musicals, productores de cinema, etc. Destinen enormes pressupostos de publicitat per finançar aquests mitjans i els que contradiuen els seus interessos són excloses de les campanyes. Aquest control explica la pràctica desaparició del periodisme crític i independent a l'Estat espanyol.

1.4. Assimilació de la identitat i la cultura

1.4.a. El reconeixement de la llengua catalana en el marc de l'Estat espanyol

L'Estat espanyol no reconeix la igualtat de llengües en l'administració central, ni reconeix la territorialitat cultural a les nacionalitats, a diferència d'altres països plurilingües com Suïssa o Bèlgica. No hi ha cap possibilitat d'alterar aquesta situació amb una reforma constitucional. Fins i tot l'únic element de territorialitat –la immersió lingüística a les escoles– és presentat com un atac als drets humans, quan és normal en tots els Estats plurinacionals. L'obligatorietat de coneixement del català que fixa l'Estatut del 2006 és, en el marc espanyol, inaplicable. Sense Estat català, la llengua està en perill, com advertia recentment de forma solemne l'eminent lingüista Joan Solà davant del Ple del Parlament de Catalunya.

L'Estat espanyol, amb la monarquia constitucional, ha continuat concebant-se i actuant com a Estat unilingüístic i uninacional. La Casa Reial, l'exèrcit, el Congrés i el Senat, els Tribunals centrals, el Govern, la diplomàcia, la projecció internacional, la policia de fronteres i la majoria de representacions públiques responen a aquesta concepció. La Constitució espanyola estableix una llengua obligatòria –l'espanyola– a tot el territori estatal. Els mitjans de comunicació d'àmbit estatal utilitzen l'espanyol i fan invisible l'existència de les llengües diferents del castellà. L'Estat espanyol ha mantingut una atmosfera comunicacional homogènia de cultura i llengua espanyola.

En aquest medi homogeni, l'Estat espanyol reconeix l'existència d'altres llengües els parlants de les quals es concentren en algunes comunitats autònomes. Aquests parlants tenen dret a utilitzar la seva llengua i que l'administració els atengui en aquesta llengua. Però, a diferència de la llengua espanyola, el seu ús és voluntari i no pas obligatori, cosa que converteix els parlants en una minoria nacional.

1.4.b. La llengua catalana i la immigració

L'escassa cobertura legal per protegir i garantir l'ús de la llengua catalana impedeix la integració lingüística de la immigració –Catalunya tenia 3 milions d'habitants l'any 1960, 6 milions el 1975 i actualment s'acosta als 8 milions–, cosa que no s'esdevé en altres països, on l'aprenentatge de la llengua pròpia, amb els mitjans necessaris perquè sigui possible, és una exigència que esdevé factor d'assimilació dins de la col·lectivitat i, consegüentment, garantia d'igualtat d'oportunitats i un dels fonaments bàsics per assolir justícia social.

1.4.c. Les ràdios i televisions públiques dels Països Catalans

La creació de les emissores de ràdio i televisió públiques de Catalunya, País Valencià i de les Illes Balears han tingut efectes molt positius per a la nostra llengua. El retrocés de la llengua hauria estat molt més important sense la seva existència. Amb

tot són la demostració més clara de la situació legal de minoria lingüística que ens atorga l'Estat espanyol: uns illots per la minoria catalanoparlant enmig de l'oceà mediàtic en espanyol. Al País Valencià la funció dels mitjans públics de la Generalitat fa temps que no contribueixen a l'objectiu fundacional de la normalització lingüística. L'oposició a la lliure difusió de totes les emissores en la nostra llengua a tots els territoris prové de la por dels poders espanyols a la recuperació de la consciència d'unitat dels Països Catalans.

1.4.d. El control polític dels mitjans de comunicació públics

A part de la normalització lingüística els mitjans públics de comunicació tenen una gran importància política. Els partits polítics intenten controlar-la mitjançant la legislació i les concessions autonòmiques d'emissió. A Catalunya hi ha una ofensiva del PSC contra el que anomenen "la crosta nacionalista" adherida, segons els socialistes, a les emissores de la Generalitat. Han preferit enfonsar l'audiència de Catalunya Ràdio i fer fora aquests periodistes, que triomfen en mitjans privats. En canvi, s'ha deixat de costat la tasca decisiva de crear un marc de comunicacions audiovisuals de la nostra llengua i cultura a tots els Països Catalans.

1.4.e. Els estats generen identitat

Només un Estat català pot proporcionar el reconeixement dels drets territorials de la nostra llengua i la cultura i crear l'atmosfera col·lectiva que integri de manera natural els nouvinguts. Perquè proporcionen el prestigi del poder, el reconeixement d'arribar a un altre país, el marc legal de les administracions i dels mitjans de comunicació, de les transaccions econòmiques, l'etiquetatge i la publicitat. Només un Estat català permet afrontar l'impacte dels nous mitjans audiovisuals que fan trontollar totes les llengües i cultures de demografia mitjana com la catalana. Les pel·lícules, les series televisives, els jocs d'ordinador, els discs i els videoclips, els grans paquets informàtics, els programes per a mòbils i altres formats de la nova cultura del so i la imatge tenen un costos astronòmics que necessiten grans mercats per a amortitzar-se. Només un Estat català pot contrarestar aquesta situació.

1.5. La via morta de l'autonomia

1.5.a. Balanç de trenta anys d'autonomia

Després de trenta anys de l'establiment d'un règim d'autonomia com a marc d'organització política per als diferents territoris dels Països Catalans, el balanç és molt pobre en termes de la capacitat d'autogovern aconseguida, dels recursos disponibles per als governs autonòmics i del grau de reconeixement nacional.

1.5.b. La retallada de l'Estatut del Parlament de Catalunya

La redacció del nou Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006 era la resposta a la laminació de l'autonomia que havia seguit l'Estat espanyol des de l'intent de Cop d'Estat del 23-F. L'increment constant del dèficit fiscal català fins arribar al 10% del PIB era un altra de les raons poderoses de la seva aprovació. El projecte d'Estatut d'Autonomia aprovat pel Parlament de Catalunya va ser desnaturalitzat al seu pas per les Corts espanyoles. En els tres anys de vigència la seva aplicació pràctica no ha suposat cap canvi en els aspectes que pretenia millorar. Per tant, es constata novament que l'únic marc legal que dona cobertura a Catalunya és insuficient i impedeix enormement el desenvolupament total de la nació.

1.5.c. Autonomia: pacte o concessió

L'Estat espanyol continua considerant l'autonomia com una concessió i no com un pacte. Va escollir la via del Tribunal Constitucional per reduir l'autonomia catalana a una comunitat de règim comú. D'entrada, sotmetre un Estatut aprovat en referèndum a la consideració d'aquest Tribunal representa convertir-lo en una llei orgànica ordinària com la resta d'Estatuts d'Autonomia d'altres comunitats autònomes. Aquests, de manera significativa, no han estat impugnats, malgrat tenir articles idèntics als catalans. Aquest fet demostra que l'objectiu més important és esborrar el reconeixement implícit del poble català com a subjecte històric en un suposat pacte entre la nacionalitat històrica i l'Estat espanyol.

1.5.d. El fracàs del catalanisme autonomista

El fracàs de la via autonomista ha portat a la situació actual de desencís i de desafecció de milers d'electors sobiranistes de Catalunya, que opten per l'abstenció o el vot en blanc. La conseqüència de tot plegat és que l'avenç notable de la base social independentista a Catalunya dels darrers deu anys –com han palesat les enquestes i estudis realitzats - no troba el seu acomodament ni en els partits actuals, ni en els seus discursos, ni en les seves estratègies. Si bé ERC va ser capaç, fins al 2003, de canalitzar el creixement d'aquest avenç, a partir de llavors, va començar una davallada electoral continuada.

Per la seva banda, a la vista de l'increment del vot independentista, CiU s'ha vist forçada a accentuar els seus perfils sobiranistes, però la lluita per una nova majoria que li permeti el retorn al govern sembla que posa fre a l'expressió oberta d'aquest decantament. Per dir-ho així, la Casa Gran demana dosis enormes d'ambigüitat i màniga ample, i impedeix un pronunciament clar sobre quina és l'estació de destí final que planteja CiU.

1.5.e. Independència, gradualisme o federalisme

El conflicte entre la nació catalana i l'Estat Espanyol, s'ha pretès abordar des de diferents opcions estratègiques: la independència, el gradualisme o el federalisme. És evident, però, que tant el gradualisme, com el federalisme o altres opcions menys rupturistes, com la reforma constitucional, són estratagemes per acabar tipificats com a comunitat autònoma administrativa. I, en qualsevol cas, aquestes opcions necessiten per força una voluntat explícita per part de l'Estat espanyol, cosa que s'ha demostrat inexistent. Per tant, treballar per qualsevol opció que no sigui la independència suposa perpetuar una situació insostenible per a Catalunya.

1.6. Condicions externes i internes favorables a la independència

1.6.a. Els antecedents del procés cap a la independència

Avui és possible aconseguir la independència de Catalunya de manera pacífica en un termini breu de temps perquè existeixen les condicions internacionals i internes necessàries. La independència de Catalunya, sense cap dubte, tindrà unes repercussions positives en l'augment del nivell de la consciència nacional a la resta dels territoris de la nació, especialment al País Valencià i a les Illes Balears. Per això cal aplicar tàctiques específiques i amb diferents velocitats en cada territori. Cinquanta estats van fundar les Nacions Unides l'any 1945; avui ja compten amb 192 membres. La majoria d'aquest centenar llarg de nacions han aconseguit la independència de manera pacífica. Amb el final de la Guerra Freda, el principi de la

integritat de les fronteres dels Estats ha cedit davant el principi de l'autodeterminació dels pobles. Des de la desaparició de la Unió Soviètica s'han creat desenes de noves repúbliques a Europa. 12 dels 27 Estats membres de la Unió Europea són independents des de fa menys d'un segle i 6 ho són després del restabliment de la Generalitat.

1.6.b. Un procés pacífic

El dret internacional no permet un Estat de retenir una nació contra la voluntat dels seus ciutadans. Per tant la clau per a la independència és aconseguir que la majoria dels electors expressi la voluntat d'independència de manera democràtica. Per primera vegada una part de la nació catalana pot aspirar a la independència sense por d'una intervenció de l'exèrcit espanyol.

Com ens mostra la història, la influència de determinats estats ha estat fonamental en el reconeixement internacional dels processos d'independència que s'han produït a Europa en els darrers cinquanta anys. Cal ser conscient que en el món actual no és possible assolir la independència mostrant-se contrari, o fins i tot ignorant, els interessos dels que poden ser els nostres únics aliats exteriors en el moment decisiu. Per tant, una de les nostres obligacions ineludibles com a independentistes conscients és establir els contactes necessaris amb els Estats democràtics i les organitzacions internacionals un cop disposem de representació parlamentària.

1.6.c. Un procés sense pertorbacions econòmiques

Formar part de l'euro permet que Catalunya es proclami Estat de la Unió Europea sense pertorbacions econòmiques. El Conveni de Viena de 1978 estableix que els Estats successors d'un Estat previ passin ambdós a ser automàticament membres de les instàncies internacionals a les quals estava adscrit l'Estat escindit. L'Estat espanyol i l'Estat català continuarien formant part del mercat únic europeu, amb la mateixa moneda, i les relacions econòmiques continuarien igual. Les empreses catalanes podrien continuar venent i operant al mercat espanyol i les empreses espanyoles podrien fer el mateix a Catalunya.

1.6.d. La independència com a projecte basat en l'interès comú

El camí cap a la majoria social per la independència no produirà fractura social perquè, malgrat tenir orígens i causes diversos, desenvolupats en diferent grau, com ara: sentiments, idioma, costums, valors, benestar econòmic, progrés social, etc., en darrer terme es fonamenta sobre els interessos pràctics comuns de tots els ciutadans i residents.

El nacionalisme català ha estat sempre inclusiu i basat en la voluntat de futur; en la voluntat de construir una societat catalana més lliure, més pròspera, més justa i més culta per a tothom.

1.6.e. Viabilitat econòmica de l'Estat català

El dèficit fiscal del 10% del PIB anual de Catalunya, cosa que equival a gairebé 3.000 euros a l'any per habitant i a un drenatge continu de 60 milions d'euros al dia, juntament amb ell dèficit d'infraestructures que arrossega Catalunya, limita el nostre creixement econòmic i impedeix la millora del nivell de vida dels catalans. La resta dels Països Catalans també pateix un enorme espoli fiscal: d'un 14% del PIB les Illes Balears i d'un 7% el País Valencià.

Amb un Estat català que no patís la sagnia permanent del dèficit fiscal, els catalans podríem deixar de pagar peatges, gaudir de millors serveis socials i infraestructures, i tenir garantit el cobrament d'unes pensions més altes.

2. LA REGENERACIÓ DEMOCRÀTICA DE LA POLÍTIKA CATALANA

2.1. Els partits catalans i el catalanisme com a regeneracionisme de l'Estat espanyol

La concepció del catalanisme com a força regeneracionista de l'Estat espanyol ha esterilitzat l'actuació política de Catalunya. La vella idea que la missió de Catalunya era modernitzar Espanya ha derivat en la conversió de l'estabilitat de l'Estat espanyol en un objectiu dels partits catalans. S'han sacrificat massa sovint els interessos nacionals per garantir l'estabilitat del nou règim. Amb aquestes prioritats en trenta anys el catalanisme majoritari ha estat incapaç d'assolir l'hegemonia social i l'entusiasme nacional que els partits catalans van crear en les tres primeres dècades del segle XX. I això ens ha portat a una situació d'emergència nacional on la pròpia supervivència de la nació catalana està amenaçada.

2.2. El sistema electoral català i espanyol

En trenta anys d'autonomia, el Parlament de Catalunya no ha estat capaç de fer una llei electoral pròpia, i es regeix per l'espanyola. Aquesta llei electoral també està pensada, fonamentalment, a favor dels interessos de la governació dels propis partits, fins i tot posant-la per davant dels interessos de la governació del país. Les llistes tancades fan que els partits desenvolupin unes estructures molt jerarquizades i endogàmiques, ja que finalment, des del punt de vista electoral, només compten uns pocs noms. Alhora, forcen una cultura de lleialtats dòcils i disciplinades que faciliten el seu govern intern i anul·len les possibles veus discordants o prou ambicioses com per competir amb els qui controlen el partit.

2.3. Mesures per dur a terme la regeneració democràtica

Reagrupament Independentista proposa les següents mesures de regeneració democràtica de la política catalana, que haurien de tenir el rang de norma legal, basades en la transparència, l'ètica, l'austeritat i la bona gestió, com a principis inspiradors de l'actuació dels representants públics, i alhora practica l'ètica i la democràcia interna en el moviment mateix perquè pugui esdevenir un exemple tangible del que es vol oferir a la societat.

Propostes de regeneració democràtica:

- Sistema electoral basat en llistes obertes -així tothom pot saber a qui vota, i per tant demanar-li comptes si no fa bé la seva feina- i districtes electorals reduïts.
- Limitació de mandats -la dedicació a la política ha de ser transitòria, "persones que temporalment es dediquen a la política, no polítics professionals".
- Limitació i publicitat dels sous de tots els càrrecs electes i membres del Govern, incloent-hi les dietes i les percepcions per pertànyer a consells d'administració d'empreses i consorcis públics.
- Control i transparència en la despesa, fent públic quines empreses i entitats són les beneficiàries dels contractes, concursos i ajuts atorgats per l'Administració Pública.

- Eradicació del nepotisme i el clientelisme.
- Limitació de càrrecs.
- Règim d'incompatibilitats estrictes, prohibint l'acumulació de càrrecs.
- Sistema unificat d'elecció i promoció dels empleats públics, independent de tot poder polític i allunyat de tot interès particular
- Limitació per llei de la despesa electoral

3. L'ESTRATÈGIA DE LA PROCLAMACIÓ UNILATERAL D'INDEPENDÈNCIA

3.1. El “dret a decidir” a països de tradició democràtica

Nacions com Escòcia i el Quebec han aconseguit en el passat, i molt probablement ho tornaran a aconseguir a curt o a mig termini, convocar referèndums d'autodeterminació, com a expressió del “dret a decidir”, malgrat que l'ordenament jurídic dels seus estats respectius (el Regne Unit i el Canadà) no preveu explícitament aquest dret. D'acord amb aquest principi, es pot convocar un referèndum perquè aquests ciutadans expressin la seva voluntat vinculant sobre constituir o no un Estat propi. La Constitució Espanyola de 1978 només reconeix l'existència d'una única nació sobirana que pot exercir el dret a decidir: el “poble espanyol”. Aquesta negativa de l'Estat espanyol a reconèixer el poble català com a subjecte amb sobirania pròpia, no permet plantejar els nostres drets històrics com un afer intern espanyol. Per tant, és impossible resoldre el conflicte entre Catalunya i Espanya de manera gradual. En un moment donat cal trencar amb la legalitat espanyola, acollint-nos a la legalitat internacional.

3.2. La proclamació unilateral d'independència pel Parlament de Catalunya

De manera esquemàtica l'estratègia unilateral per assolir la independència consisteix a aconseguir en unes eleccions al Parlament de Catalunya una majoria decidida a proclamar l'Estat català. Aquesta proclamació ha de desencadenar la convocatòria d'un referèndum vinculant perquè els ciutadans ratifiquin la proclamació de Catalunya com a Estat català dins la Unió Europea. Aquest referèndum, amb supervisió internacional, s'haurà de guanyar. Per aconseguir que l'Estat Espanyol accepti aquesta celebració caldrà la pressió de la diplomàcia internacional, a més de la pressió popular catalana.

4. LA CANDIDATURA PER A LES ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA DE 2010 QUE IMPULSA REAGRUPAMENT

4.1. El moviment i la candidatura transversal per la declaració unilateral d'independència

4.1.a. Una candidatura transversal per la declaració unilateral d'independència

Cal canviar el panorama polític català presentant una candidatura transversal per la independència i la regeneració democràtica a les eleccions de 2010. Els centenars de milers de manifestants del 2006 i 2007 han de tenir qui defensi el dret a decidir al Parlament de Catalunya amb l'estratègia de “declaració unilateral de la independència”. I l'extensa abstenció per desil·lusió s'ha de poder respondre amb

alternatives sobretot de regeneració democràtica. És l'única manera de treure el nostre poble del marasme en què es troba i relançar l'esperit de lluita i l'esperança. Les dificultats són grans, però la indignació provocada per la perpetuació de l'espoli fiscal amb el nou sistema de finançament de les comunitats autònomes i la incertesa provocada pel continu ajornament de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, posa en evidència la necessitat d'una candidatura independentista transversal a les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

4.1.b. El moviment per la independència i la regeneració democràtica

A més de la Candidatura Reagrupament Independentista es proposa impulsar un moviment que aplegui totes les persones que volen aconseguir una majoria al Parlament de Catalunya que proclami la independència de manera unilateral, al marge d'adscripcions ideològiques. Tots perseguim dotar Catalunya del model de societat dels països europeus de tradició democràtica que és el resultat d'anys d'alternança en el poder de partits ideològicament enfrontats. La sobirania nacional és la condició compartida per totes les forces polítiques d'aquestes nacions i és la que aplegarà el moviment transversal fins que no assoleixi la independència. La regeneració democràtica és imprescindible per recuperar la confiança del nostre poble en l'activitat política i els que l'exerceixen, i ha de començar en la democràcia interna del moviment transversal.

4.1.c. Un moviment plural, obert i transparent

Reagrupament vol impulsar un moviment de persones obert a tothom que comparteixi els dos objectius fonamentals de l'associació de regeneració democràtica de la política i declaració unilateral d'independència, basat en la pluralitat i la transparència. Una de les finalitats internes de Reagrupament Independentista és garantir la renovació d'idees i el debat, per evitar caure en els errors comesos per les direccions dels partits parlamentaris, endogàmiques i jerarquizades, que ens han conduït a la situació actual.

4.2. Relació entre l'Associació Reagrupament Independentista i la candidatura electoral

4.2.a. El suport a la candidatura electoral

L'associació Reagrupament Independentista donarà suport a una candidatura electoral que es presenti a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2010 ja sigui com a partit polític o com a coalició de partits polítics, que compleixi les dos condicions següents:

- Que assumeixi íntegrament el document polític aprovat per l'Assemblea General celebrada a Barcelona el 3 d'octubre de 2009 i que presenti els punts de regeneració democràtica i declaració unilateral d'independència com a punts principals del seu programa electoral.
- Que els seus candidats en cada circumscripció electoral siguin escollits en un procés de primàries amb llistes obertes per tots els associats de Reagrupament Independentista de la circumscripció electoral corresponent.

L'associació Reagrupament independentista serà l'instrument fonamental per a vertebrar la candidatura electoral a les eleccions al Parlament de Catalunya de 2010, i impulsarà les eines electorals necessàries per fer possible la candidatura electoral determinada a proclamar de manera unilateral la independència en el Parlament de Catalunya en aquesta legislatura i determinada a treballar per la regeneració democràtica.

4.2.b. Eleccions catalanes 2010: Una falca per a esberlar el panorama electoral català

La irrupció al Parlament de Catalunya d'una força política determinada a proclamar de manera unilateral la independència serà una falca que acabarà esberlant el somort panorama polític i electoral català. El seu objectiu no serà administrar l'escàs poder de la Generalitat ni participar en cap Govern autonòmic que no tingui com a objectiu fonamental de la legislatura la declaració unilateral d'independència. En tot cas, mentre no s'assoleixi la majoria necessària per a proclamar la independència, la representació parlamentària obtinguda participarà en altres qüestions i, sobretot, concentrarà la seva actuació en la regeneració democràtica.

La finalitat de Reagrupament Independentista, doncs, serà guanyar la màxima representació del poble català com a subjecte històric, per demostrar al món i a l'Estat espanyol la voluntat d'independència dels catalans. La seva actuació política al Parlament s'inscriurà en l'estratègia per a la proclamació unilateral de la independència i la regeneració democràtica, buscant la màxima adhesió per part de la resta de forces polítiques que comparteixin els nostres objectius.